

František Kolečkář– Životopis

František Kolečkář, narozený 6. listopadu 1932 v Kunovicích na Uherskohradištsku do rodiny s křesťanskými základy, se ve svých necelých sedmnácti letech se svým kamarádem rozhodl poprvé utéct ze svého rodného Československa. Důvod tohoto útěku byli Komunisté a jejich nadvláda nad Československem. Měli v plánu se dostat až do Ameriky.

Jejich první zastávka bylo Slovensko, do kterého se dostali vlakem. Odtud se pěšky museli dostat do Rakouska, které v té době bylo rozděleno na čtyři zóny – sovětskou, francouzskou, britskou a americkou. Jelikož však na hranicích mezi Slovenskem a Rakouskem byly po celé délce nataženy drátěné ploty, museli se přebrodit přes Dunaj. Za chvíli však narazili na celníky, kterými byli zatčeni a převezeni do vesnice Kopčany (rakousky Kittsee). Chovali se k nim slušně, avšak měli v plánu je převést zpět do Československa, kde na ně tou dobou byl už nějakou chvíli vydán zatykač, proto se rozhodli uprchnout a pokračovat ve svém plánu. Museli vymládit již povolenou okenní mříž ve sklepe, ve kterém byli uvězněni, aby byli zachráněni. Útěk se zdařil a oni mohli pokračovat ve své cestě. Po chvíli policisté zjistili, že vězni uprchli, a tak se je vydali pronásledovat se dvěma psy. Naštěstí pro ně, začalo poprchávat, psi ztratili stopu a pan Kolečkář se svým kamarádem mohli bezpečně pokračovat v cestě. Po cestě však narazili na českého policistu, který měl za úkol je najít, což jim po chvíli došlo a museli prchat znovu. Naštěstí opět úspěšně. Při svém útěku narazili na menší domek v lese, který patřil přátelskému Jugoslávci. Jugoslávec je nechal u sebe přespat a brzy ráno jim ukázal nejkratší a nejbezpečnější cestu k jejich cíli, kterým teď byla Vídeň.

Ve Vídni však stále nebyli v bezpečí, museli se totiž dostat z Ruskem obývané zóny, do zóny americké, avšak bez jakéhokoliv povšimnutí. To se jim naštěstí povedlo. Američané je poslali do kasáren, kde sdíleli pokoj s přátelskými Maďary, kteří jim chtěli pomoci přes oficiální hranice. Bohužel s nimi sdílel pokoj také jeden ruský špion, který je nakonec přemluvil, aby to nedělali, že by se v Americe neměli dobře a neuživili by se. Ošálení ruským špionem se chtěli bez povšimnutí vrátit zpět do Československa, to se jim ale bohužel nepovedlo, protože tamní hraniční stráž odhalila jejich legitimaci, protože o nich již měli informace od dříve zmiňovaného špiona.

V tamní věznicí je drželi zhruba deset dní, poté byli odvezeni do Českých Budějovic, kde byli předáni policii a následně převezeni do uherskohradištské věznic. V této věznicí podle výpovědi pana Kolečkáře zažili ty nejhorší tresty a výslechy, na které by sami v životě nepomysleli. Zde si odseděli čtyři měsíce a poté byli konečně propuštěni na svobodu.

Po roce začal František Kolečkář pracovat pro vojenskou službu u Pomocných technických praporů. Zde si prošel čtyřmi pracovními tábory. Po vojenském výcviku začal pracovat v LETu Kunovice. Tady pracoval až do roku 1968, dokud nepřitáhla vojska Varšavské smlouvy a nezačala okupovat Československo i jeho rodné Kunovice. Z těchto důvodů se František Kolečkář se svou ženou Alenou, nejstarší třináctiletou dcerou, jedenáctiletým synem a s nejmladším čtyřletým synem roku 1969 rozhodl emigrovat do Ameriky, tentokrát úspěšně.

V Americe se usadili v Kalifornii. Tady žil se svou rodinou dlouhých pětadvacet let. Ze začátku chodil do večerní jazykové školy. Celých 25 let pracoval u velké dopravní letecké společnosti. Zároveň s náročnou prací se mu podařilo postavit několik jím navržených domů a v některých jeho děti a vnoučata žijí až do dnes. V roce 1994 se se svou manželkou vrátili zpět do svého rodného Československa. Nastěhovali se do krásného domku na Velehradě, ve kterém spokojeně ve svých šestaosmdesáti letech pan Kolečkář i jeho žena žijí až do dnes.